

POHJAMUTA

1/2007

Saaristomeren sukeltajat ry

Puhiksen palsta

Uusi avovesikausi on jälleen ovella. Sen kynnyksellä on hyvä tarkastella kuluneen vuoden toimintaa, joka on kerätty yhteen seuran toimintakertomuksessa ja tilinpäätöksissä. Ilahduttavasti toimintamme on vuoden 2006 osalta osoittanut voimakkaita elpymisen merkkejä. Toimintavarojen keräys on kaksinkertaistunut edelliseen vuoteen verrattuna ja sukellustoiminta on ollut vilkasta koko Saaris-
tomeren alueella.

Viime vuosina on sukellusrintamalla tapahtunut voimakasta kehitystä sekä seuratoiminnassa, että sukellustekniikoissa ja –varusteissa. Tämä heijastuu myös oman seuramme toiminnassa harrastajien erikoistuessa erilaisiin toimintoihin seuran sisällä. Meillä on aktiivisia toimintaryhmiä uппopallon ja laitesukelluksen lisäksi myös sukelluskalastuksessa ja tekniikkasukelluksessa. Seuratoiminnan aktivoituminen onkin tapahtunut pienryhmien aktiivisuuden nousun kautta. Seuramme on kaikessa hiljaisuudessa antanut eri jaostoille vapauden itsenäisesti kerätä toimintavaroja omaan toimintansa rahoittamiseen. Seuran yhteisillä tuloerillä, jäsenmaksuilla, on katettu kuluja, jotka ovat kaikille yhteisiä (esim. tilavuokrat, vakuutukset, julkaisut yms.). Uusi toimintamalli toimii paremman motiivoinnin kautta, talkotoiminnassa kertyneiden varojen siirtyessä suoraan jaostojen toimintaan. Seuran hyväksi tapahtuvassa toiminnassa on varojen lopullinen käyttötarkoitus jäänyt usein epäselväksi.

Uusi toimintamalli ei kuitenkaan ole ilman uusia riskitekijöitä. Yhä useammat harrastajat erikoistuvat tiettyihin pientoimintaryhmiin, jolloin seuran eri toimintaryhmien välisen kommunikoinnin ylläpitämisen tärkeys korostuu. Ryhmien välisellä yhteistyöllä voisimmekin vielä tehostaa seuramme toimintaa. Eri ryhmien välisen yhteistyön korostamiseksi ehdotankin yhteistä leiriä, jossa eri jaostoista olisi mukana mahdollisimman monta sukeltajaa. Leirillä voitaisiin yhdessäolon lisäksi pyrkiä esittelemään sukelluksen erilaisia harrastusmahdollisuuksia ja mahdollisesti aktivoimaan jäseniä jaostojen toimintaan.

Turvallisia sukelluksia

Petri

**POHJAMUTA
1/2007**

POHJAMUTA/Saaristomerensukeltajat ry:n jäsenlehti

TAITTO: Päivi Aho

PAINOPIIKKA: TS-Yhtymä Oy/Digipaino, PL 95, 20101 TURKU (02) 269 4656

Painos: 125 kpl

Yhteenveto: Bussi. Lähtö 15.9.2006 — paluu 23.9.2006. Lofotdykk, Kabelvåg, Austvågøya, Lofoten, Norge. www.lofotdykk.no Majoitus sukelluskeskuksessa, omat eväät ja kokki. Kymmenkunta sukellusta 17-50 m à 25-60 min, bioja ja hylkyjä. Flunssa. Lähtijöitä oli Okku, Sinikka, Suvi, Hiipakan Petri ja Ojalan Satu, Paula ja Pepe, Sulku, Ilmasen ja Viitasen Tepot, Juntusen Matti, Iznogood ja Merihessu.

Täälläkin päin Norjaa useat hylyt ovat varsin vaativissa syvyyksissä. Täällä ne lisäksi makaavat usein keskellä ei mitään, joten poijuköydet tulevat hyvin tutuiksi. Useimmat kohteet ovat 1/2 - 1 tunnin ajomatkan takana, RIBillä mitattuna, eli 15-40 mailin päässä.

SAARISTOMEREN SÄÄTÄJÄT NORJASSA 2006

Prologi

Sain keväällä 2006 tietää, että saan komennuksen kouluttajakurssille syksyllä. Ko. kurssi on nykyisin 3 viikonlopun mittainen. Tämän johdosta perinteisen Norjan keikan aikataulusta tuli meikäläiselle ongelma. Käytännössä ainoa vapaa viikko oli 15-23.9.2006. Esitin kainon pyynnön Sululle ja Iznogoodille ajankohdasta ja seuraavaksi huomasin olevani vastuussa järjestelyistä.

Eihän siinä mikään auttanut. Norjaan piti päästä. Lofootit voitti huutoäänestyksen. Tehokkaan delegoinnin ansiosta hommasta tulikin jotain. Okku tinkasi meille bussin kohtuuhintaan.

Mukavuudenhaluisina otimme ammattikokin mukaan huolehtimaan ruokahuollosta. Pääosa ruuasta ostettiin ennen lähtöä Finlandiasta, osa kalastettiin

hilyistä ja osa kalakaupasta. Shellin simpukat eivät kasva näin ylhäällä, eikä näin alhaalla esiinny kuningasrapuja, joten keräilytalouden kannattajat olivat hetken ihmeissään, ja vastahankitut rosvopussit uhkasivat jäädä käyttämättä. Paikalliset sinisimpukat osoittautuivat kuitenkin syötäviksi.

Matkustus

Lähtöviikon keskiviikkona heräsin kuumeisena ja kurkkukipuisena. Jaahas, että tämmönen keikka. Yrittäjänä keskitän kuumeilun yms. sairastelun yöaikaan ja lomille.

Perjantaina porukka kokoontui Lemuun iltakuuden tietämissä. Laitilan seisakkeelta kompuroin tavaroineni autoon. Korttipöydän alle oli pyynnöstämme viritetty invertteri. Läppäri ja kajarit viritettiin vessan katolle ja show käynnistyi. Ohjelmassa oli kaikenlaista Cousteaun filmeistä Jalin Suklaatehtaaseen ja Goldman Bandin Anchors Aweigh -marssista Ozzyn Paranoidiin. Viikon kestosuosikki oli "Tummat Silmät, Ruskea Jukka".

Viirukseni pitivät matkailusta niin, että lähes kaikki muutkin sairastuivat.

Pari kuskia vuorotteli Pelloon asti, missä Jari-niminen kaveri hyppäsi kuskinpukille ja lähti kanssamme lomaa viettämään.

Perille saavuttiin iltapäivällä lähes vuorokauden reissaamisen jälkeen. Okku lähti heti kokeilemaan kalaonneaan. Kuulemma Norjassa tulee kalaa joka

Paula ja Suvi

heitolla. Ehkä se on Norjassakin paikasta kiinni.

www.lofotdykk.no

Lofotdykk tarjoaa palveluitaan – tuota – Lofoteilla. Tarkemmin sanoen Kabelvågin kaupungissa 68°13′ Pohjoist leveyt ja 17° 30′ Ittäst pittiut, Austvågøy saarella, 10 kilometria länteen Svolveerista, Lofoottien "pääkaupungista".

Kadulle talon julkisivu on vähän rapistuneen/keskentekoisena näköinen, eikä juuri luottamusta herätä. Talolla on ikää toistasta vuotta ja varsinainen julkisivu onkin merelle päin. Work-in-progress.

Ensimmäinen yö vaati vähän virittelyä, toisena yönä kaikki "perheelliset" saatiin sopivasti omiin huoneisiinsa pois toistensa ja "poikamiesten" (lue A-luokan matkajien) jaloista.

Sinusitis frontalis

Ensimmäinen sukellus sunnuntaina ja otsa tukossa. Kolmessa metrissä tuli kipuraja vastaan. Matti jatkoi matkaa Okkun ja Pavelin kanssa. Palailin veneelle. Magne kehotti käyttämään ajan hyväkseni ja tutustumaan äkkijyrkän seinämän vesirajaan. Puoli tuntia myöhemmin säikäytin Okkun, Paulan ja Matin kahdenkymppin syvyydessä. Ja pinnalla taas uudestaan, kun riisuin maskin. Ruotsalaiset eivät koskaan oppineet ymmärtämään meidän joustavaa sukellusparikäytäntöämme.

Läheltä piti

Iltapäivällä annoimme herrasväki Orcan uunottaa itseämme matkalla toiselle sukellukselle. Annoimme kertoa itsellemme, että jos ajamme parven eteen ja hyppäämme veteen, parvi tekee kunniakierroksen allamme ennen kuin jatkaa matkaa. Ilmeisesti ko. herrasväki ei ollut lukenut samaa kirjaa tai sitten herra O ei muuten pitänyt meistä. Koko parvi painui veden alle herra O:n komennossa juuri näkömatkan päässä, kun turistit jo räpelsivät veneen vieressä, ja sukelsivat alitsemme ja/tai ohitsemme. Sama leikki toistui muutaman kerran. Toisaalta saattoi olla parempikin ettemme päässeet kovin lähelle Orca junioria...

Hylkyjä ja hukkia

Toinen kohde oli D/S Ramö, pieni rahtilaiva. Uponnut saksalaiseen magneettimiinaan 1946. Makaa

pystyssä hiekkapohjalla. Keula ja peräosa ehjät. Sen peräpäässä kiusasimme kissakalaa.

Maanantaina sukelsimme Svolveerin telakalla D/S Hamburgilla. Se oli saksalainen kalatehdas, jonka engelsmannit upottivat 1941 "Operation Claymorin" aikana. Se on merkitty isoimmalla koskaan näkemäläni poijulla. Kalanviljelykassien rakennuskehikoilla. Yksi pari onnistui silti sukeltamaan ohi tästä 150 m hylystä. Ankkurin he kuulemma löysivät. Hamburg makaa oikealla kyljellään, pohja ja perä kohti rantaa. Syvyyttä maksimissaan hiukan päälle 20 m.

Potkurien pauhua

Maanantain toinen sukellus oli virtasukellus. Sulku ja Iznogood olivat ensimmäisessä ryhmässä ruotsalaisten kanssa. Sukellus osui samaan aikaan Hurtigrutenin ohiajon kanssa. Rakoa jäi kapeikossa satakunta metriä. Oman sukelluksen loppuvaiheessa luode alkoi jo hiipua ja paikka paikoin löytyi jo akanvirran pyörteitä. Oman säväyksensä toi edelleen oireileva frontaalisiin, joka muistutti itsestään niin alaspäin mennessä kuin nousun aikanakin aiheuttaman muutaman ylimääräisen dekostopin.

Tiistai

Tiistaina seinämsukellus ja toinen M/S Framilla. Pieni norjalainen rahtialus, jonka Norjan valtio upotti 1972. Fram oli itse asiassa kaksi hylkyä ja kolmannen keula. Vettä tuli kolmisenkymmentä metriä. Dekoilu tuli tehtyä levämetsässä.

Iltapalana oli kattilallinen taskurapuja. Tällä kertaa ne jopa maistuivat joltain, varsinkin ohuemmat koivet.

Hiusmeduusa (Cyanea capillata)

Löytö

Keskiviikkona D/S Mira, vettä 36-42 m, ylösalaisin, naruhylyky. Hurtigruten-alus, jonka engelsmannit upottivat 1941 "Operation Claymorin" aikana. Sukellus suunniteltiin dekosukellukseksi. Iznogoodilla ja Sululla oli armoton kisa löytämästään lampusta. Sulku ei suostunut luopumaan siitä, vaikka Ismo kuinka todisteli nähneensä sen ensin. Olihan hän (Sulku) ehtinyt ensiksi lampun luo. Aluksi suunniteltiin keulaan, siellä olisi ollut mahdollisuus tunkeutua sisäosiin, mikä kuitenkin jätettiin väliin. Perässä on potkuri paikoillaan, yksi lapa puuttuu. Eräät lipesivät hiukan suunnitellusta syvyydestä ja ajasta, niinpä he roikkuivat dekossa kymmenkunta lisäminuuttia.

Taskurapu (Cancer pagurus)

Keskiviikon toinen sukellus oli matalampi kanjoni, syvyyttä saatiin vain 26 m (kanjonin ulkopuolella). Kanjoni oli hyvin kapea ja mutkikas. Täynnä rapuja yms. Tällä sukelluksella tutkittiin merikroton pinnan kestävyyttä. Ja peräännyttiin vauhdilla.

Keskiviikkoiltana tehtiin vielä yödyykki. Löydettiin jopa pieni kanjoni, johon kaikki muutkin tunkeutuivat ja ulos päästiin vain pinnan kautta. Kelpoissa nukkui isoja turskia, muuten ei näkyvissä ollut paljoakaan elämää.

Trolleja ja tähtiä

Torstaina aamusukellus oli kenties parhaalle hyllylle D/S Nordstjernelle. Se on 1954 uponnut Hurtigruten-alus. Syvyyttä kannella 42 m, pohja 55-65 m.

Itse jätin sen väliin lyhyen yön takia. Samalla käytin ajan hyväkseni ja tutustuin Pepen ja Paulan kanssa Svolveeriin. Selvitimme trollien alkuperää yms. Ostin velipojalle häälahjaksi trollipariskunnan.

Keräilytalous

Iltapäiväsukellus oli vaihteeksi seinämä. Magne puhui >60 m syvyydessä olevista koralleista. Sulku ja Iznogood dekoilivat aamusukelluksen jälkeen vain viidessäkymppissä. Muille riitti kolmekymppiä. Löysimme paljon kirkasvärisiä vuokkoja, parisenttisiä lahnoja ja keräilimme sinisimpukoita. Magne tiputti meidät veteen pisteessä A ja siirtyi sitten "alavirtaan" pisteeseen B odottamaan meitä. Sulku ja Iznogood palasivat kuitenkin pisteeseen A ja piiloutuivat kallionkoloon. Kesti jonkin aikaa, ennen kuin löysimme heidät. Kiitimme runsassanaisesti.

Okku

Iltajuhla

Sinisimpukat keitettiin läksiäisjuhlaan. Magnekin tyhjensi pakastintaan. Liha grillattiin pihalla. Kuulijakunnan mukaan Magne kertoi sen olevan joko valaan tai biisonin lihaa. Hyvin se maistui, oli mitä oli. Ilta sujui hyvin rattoisasti elävänkin musiikin tahdissa.

Pepe oli lomalla eikä halunnut koskeakaan kitaran. Niinpä Yamaha sai kyytiä joka päivä. Seuravalle keikalle Pepe lupasi tuoda konepistoolin, jos minä tuon kitaran.

Paluu

Perjantaina oli kotiinlähtö puoliltapäivin. Kuskin ajoaika saatiin nippanappa laillisesti riittämään Suomen puolelle. Kuskin vaihdon jälkeen auto hiljeni viimeistenkin kukkujen hiljetessä.

Tavaroiden purun jälkeen minulla oli vielä pikku luikaus Lahteen linja-autoaseman kuppilaan velipo-

jan häävastaanotolle. Jostain kumman syystä olin ensimmäisenä vetäytymässä yöpuulle.

merihessu

Sukelluskalastus on hyvinkin vanhaa perua. Jopa 4500 vuotta eks on ollut sukelluskalastusta. Hieman eri meiningillä, kuin tänä päivänä. Silloin kalastettiin ruuan takia. Nykyisellään on varusteet ja tarkoitus hieman eri. Toki kalat löytää tiensä ruokapöytään, mutta enimmäkseen on kyse porvarillisesta harrastamisesta. :) Mutta se siitä.

Jo jäädäkseen meidänkin pakollisiin kilpailupaikoihin on tullut Norjassa järjestettävät Kristiansund Cup kilpailut. Tuonne osallistuu melkeinpä maailman parhaimmisto. 11 maata, 80 kilpailijaa ja monesta maasta osallistuu vain ko. maan maajoukkue. Joissa on jopa sukelluskalastamista amatikseen tekeviä.

SUKELLUSKALASTUKSEN NOUSU

Kilpailutoiminnassa Saaristomeren sukeltajien mukanaolo on ollut jo -70 luvulla, mutta laji koki hiipumisen. (miksiköhän??)

Uuden nousun Saaristomeren sukeltajat kokivat vuonna 2002.

Ensimmäisenä uutena aloittelijana kilpailu-uran aloitti Vesa-Matti Väärä. 15.5.2002.

Dödören cup oli kilpailu, joka järjestettiin Hangossa. Toisena kilpailemiseen lähti mukaan samana vuonna Manne Rantanen.

2003 tuli mukaan 3 uutta tulokasta.

2004 oli kilpailijoita jo 9. Myös tuona vuonna mukaan astui Erika Kaski. Ensimmäinen seuramme sukelluskalastajat.

Kuluvana vuonna 2007, on tulossa jälleen uusia kalastajia mukaan kilpailutoimintaan, mahdollisesti meitä on jopa 15.

Yleisesti joukkoomme kuuluu 24 henkilöä. Toiset vaan eivät ole syttyneet kilpailemiseen. Käyvät kyllä kanssamme järjestämillämme reissuilla.

Aktiivisuutemme on myös huomattava kilpailutapah- tumissa. Olemme suurin seura, mitattuna osallistu- mis aktiivisuudella.

Sukeltaminen ja sukelluskalastus on nykyisellään kovassa huudossa.

Kilpailutoiminta:

Suomessa järjestetään noin 8 kilpailua / kausi, kes- kivertoisesti kilpailijoita on noin 35 / kilpailu.

Kilpailuihin on osallistunut vuonna:

kaudelle 2002 kaikkiaan n.39 eri kisailijaa
Saaristomeren sukeltajia osallistunut: 2 eri kisailijaa.
kaudelle 2003 kaikkiaan n.40 eri kisailijaa
Saaristomeren sukeltajia osallistunut: 5 eri kisailijaa.
kaudelle 2004 kaikkiaan n.41 eri kisailijaa
Saaristomeren sukeltajia osallistunut: 9 eri kisailijaa.
kaudelle 2005 kaikkiaan 46 eri kisailijaa
Saaristomeren sukeltajia osallistunut: 9 eri kisailijaa.
kaudelle 2006 kaikkiaan 48 eri kisailijaa
Saaristomeren sukeltajia osallistunut: 10 eri kisailijaa.

Myös näistä luvuista on helppo huomata sukellus- kalastaja määrän kasvu.

Saaristomeren sukeltajien sukelluskalastajia on menestynyt kohtuullisesti niin kotimaan kamaralla kuin ulkomailla. Vuodesta 2004 on ollut edustus Suomen maajoukkueessa ja 2006 tavoitimme pai- kan EM- kisoihin. Tämän toteutti Mr. Oripää, Manne Rantanen. Kilpailut järjestetään Espanjassa.

Joten yhdenkin päänahan saalistaminen on hyvä suoritus. Vedet kirkkaita ja sukellussyvyudet poikke- avat pikkaisen Suomen oloista. Tarjolla enimmäk- seen turskaa ja lyyraa.

Vastuullemme on annettu järjestää yhdet kilpailut vuodessa nimeltään Saaristomeren open.

Olemme porukalla järjestäneen vuodesta 2004 näitä kilpailuja.

2007 tulemme järjestämään Suomen mestaruus- kilpailut elokuussa. Sekä järjestämme Sukeltaja- liiton kanssa Pohjoismaiden mestaruuskilpailut ja Baltianmeren mestaruuskilpailut syyskuussa. Nämä tapahtumat järjestetään Kustavissa.

Jotes kovasti ollaan tehty duunia ja hyvää tekemi- nen senkun jatkuu ja kasvaa.

Talkoovoimin olemme saaneet hankittua käyt- töömme Buster veneen ja moottorin sekä uuden venetrailerin.

Talkoisiin osallistumme aina tarpeen tullen, ja saaduilla varoilla huollamme välineistöämme ja tarpeen tullen uudistamme sekä osittain saaduilla varoilla kustannamme kilpailuista tapahtuvia kustannuksia.

Kilpailemme "tosissaan" myös seuran sisäisesti.

Vuonna 2004 hankimme kultaisen taimen pystin. Tämä POIKA luovutetaan saaristomeren sukeltajien vuoden sukelluskalastajalle.

Pisteiden laskennassa meillä on ihan omat laskusysteemit, mutta parhaiten ranking kilpailuissa menestynyt on tuon tittelin arvoinen. Tarkemmat säännöt Touhulan weppisivuilla.

Lajin harrastaminen on niin vaativaa, kuin itse sen haluaa olevan. Vain ja ainoastaan, sinä päätät, paljonko haluat panostaa harrastukseen. Mikä onkin erinomainen asia, sillä "kelkasta" ei tässä lajissa putoa, vaikka pitäisin viikon tauonkin ;) nooh jotkut kalastavat vain 5 kertaa vuodessa ja joillekin reissuja kertyy yli 60. Siis kesäisenä harrastuksena pari kertaa viikossa.

Toki kokemus yleisesti kartuttaa kalasaalista. Tulee vesistöt ja kalojen lymypaikat tutuiksi.

Periaatteessa lajin harrastamisessa ei ole mitään velvoitteita fyysisen koon tai kunnan mukaan, ei ole väliä oletko ydinfysikko vai lakaisukoneen kuljettaja, mutta onhan tässä tietysti hyvästä fyysisestä kunnosta hyötyä. Lisäksi tarvitaan tilkkanen onnea löytää hyvä kalapaikka.

Olemme koittaneet saada toimintaamme myös muutakin, kuin pelkkää vedellistä actionia.

Toimintaamme on löytänyt tiensä yleisurheilu. Lokakuussa 2005 aloitimme pienellä urakalla, joka yltyi 10-otteluksi. Kisaamme yhden päivän (=muutamman tunnin) aikana koko 10-ottelu kaartin läpi.

Kokemusta karttuu ja taidot ja tiedot lisääntyvät ja tulokset saattavat joskus jopa parantua. Vielä emme koe olevamme huipulla, mutta jokainen vuosi ja harjoittelu antaa lisää taitoa tyyleihin ja taitoihin. 3000 pisteen raja on vielä rikkomatta, mutta 2007 kesä on taas uuden yrittämisen aika.

05.02.2006 aloitimme hetken mielijohteesta hiihtokilpailuiden järjestämisen. Kerran vuodessa helmikuun ensimmäinen sunnuntai järjestämme rivit ja lähdemme kilpailemaan aivan tosissaan. Kilpailut ovat niin kovaluonteisia, jotta verenmaku suussa ei aina jää pelkäksi mauksi.

Noh, onneksi loppujenlopuksi hymyt ovat herkäsä, maalilinjan ylittyessä.

Kaikkeen toimintaamme olemme aina kutsuneet kaikki sms sukelluskalastajat tai asiasta kiinnostuneet.

Viivalle vaan.

Lisää toiminnasta:

<http://www.kotikone.fi/touhula>

kirjoittanut: Tapsa salakari

Yläkuva: porukat yhdessä

Kimmo saapumassa maaliin, Kimmo maalissa aivan loppu, kilpailussa jaettavat mitallit

Mitä on sukelluskalastus?

Pintasukellusvälinein, (märkäpuku, hanskat, sukat, maski, snorkkeli, räpylät, puukko, harppuuna) harppuunalla tapahtuva sukelluskalastus (harppuunakalastus) on vaativa, mutta antoisa laji.

Kalat etsitään vapaasukellusperiaatteella, paineilmalaitteita ei käytetä !!.

Sukelluskalastuksessa järjestetään useita kotimaisia kilpailuja, joissa parhaiten menestyneet pääsevät edustamaan Suomea kansainvälisiin (PM, EM ja MM) kilpailuihin. Lajin harrastaminen edellyttää uimataittoa ja hyvää fyysistä kuntoa. Päivän aikana kaloja etsiessä uintimatkaa kertyy helposti useitakin kilometrejä ja yksittäisiä sukelluskertoja jopa yli kahdensadan. Sukelluskalastuksen parissa tutustut monipuolisesti kalojen valtakuntaan; sukeltaessa kohtaat kalat, meduusat, kasvit ja jopa jotkin laivojen hyllytkin. Pidempään harrastaneet kykenevät sukeltamaan jopa kymmenien metrien syvyyksiin ilman paineilmalaitteita. Laji on myös ponnahtuslautaa laitesukelluksen aloittamiseen, vaikka useimmiten käykin päinvastoin.

SMS-sukelluskalastajia. Kimmo Karjalainen (vas.), Mika Salmela, Vesa-Matti Väärä, Tapio Salakari ja Petri Nieminen

SAARISTOMEREN SUKELTAJAT, SUKELLUSKALASTAJAT KOHTI NORJAA

Kilpailut olivat 11. – 12.8.2006

Muutama lähtijä oli jo varma, muutamat empivät. Loppujen lopuksi sukelluskalastajia seurastamme lähti 7, kohti Kristiansundin kuuluisiksi haukuttuja vesistöjä. Erika Kaski, Vesa-Matti Väärä ja Manne Rantanen olivat jo ennestään olleet sukelluskalastamassa Norjan vesissä. Ensikosketuksen Norjaan saivat Mika Salmela, Kimmo Karjalainen, Petri Nieminen ja Tapsa Salakari.

Aikatauluja ja reittivalintoja tutkailtiin ja etujoukot lähtivät lentokoneella ja valtaosa porukastamme lähti autolla, SeaWindillä Tukholmaan ja 45 asteen kulmassa kohti Norjaa ja Kristiansundia. Matkaa kului noin 13 tuntia, mukaan lukien kahden tunnin ruokailu ja maisemien ihailu tauot. Kilometrejä taitui yhteensuuntaan noin 900.

Aikaa ei ollut pysähdellä ottamaan valokuvia, vaikkakin maisemat muuttuivat aina vaan hulppeammiksi ja mahtavammiksi, Ruotsin puolellakin jo oli

Tapio Salakari kalastaa

HUUHUUH huudahduksia vuorien koosta, mutta vasta Norjan vuonoille ja vuoristoon päästyämme alkoi leukaletta olla jo yli ääriasentojen. Kamerat saivat kovaa kyytiä. Useimmiten liikkuvasta autosta kuvattuja ja siinä sitten vaadittiinkin tarkkaa ajoitusta ja ulottuvuutta, sillä kohtuullisen usein muistiin tallentui pelkkä puu tai suksiboksi ja useita metrejä pelkkää aitaa. Ehkä parhaimpana otoksena voisi heittää lähikuvan pyyhkijän sulasta. Noh, jokunen onnistunutkin kuva taisi tulla, kuvia tuli 1:llä kameralla 700 kpl.

Kartta ja GPS on noinkin pitkälle ja tuntemattomalle reissulle loistava ja "pakollinen" varuste. Säätää aikaa ja vaivaa. Itsellämme ei juurikaan mitään erehdyksiä sattunut, vaan pääsimme suorinta ja lyhintä reittiä määränpäähen. Ja vielä hyvissä sielun ja ruumiin voimissa.

Perillä oltiin reilu 1 vrk ensimmäisestä auton starttauksesta Suomen puolella.

Seuraavana aamuna olikin sitten jo heti tutustuminen Norjan vesistöihin, eli meidän ensimmäinen skauttaus päivä.

Lentäen tulleet olivat jo ennättäneet käydä kertaalleen sukelluskalastamassa. Joten saimme vesistöistä heiltä tuoretta tietoa.

Paikallisen sukellusseuran Kristiansund dykke klub noin 25 metrin rautavene Samantha kuljetti eri maiden edustajia kilpailualueille tutustumaan.

Ensimmäinen pulahdus Norjan veteen. Kylläpä vesi oli suolaista, tuntui TO`DELLAKIN suussa ja kohta tuntui silmissäkin, jotes maskit kunnolla kiinni ja ei plutrata sen veden kanssa.

Näkyvyyttä riitti ihan Suomipojan ihmettelyyn asti, noin 10 metriä näkyi loistavasti ja noin 13 metriä tyydyttävästi pinnalta pohjaan katsottuna, onhan se hieman erilaista kuin Suomen vesistöt. Loisto-olosuhteet valokuvakseen ja kalastamiseen.

Kyllä siinä meni ensimmäinen päivä ihan tutustumiseen ja ihmettelyyn. Oli pakko ottaa pari lyyraa maistiaisiksi mökillemme.

Valtaosa kilpailukaloista on lyyraa ja turskaa. Toki muitakin on tarjolla esim. kampelaa, mutta vähemmässä määrin.

Ensimmäinen päivä takana ja on lyyran valmistuksen aika. Fileiksi ja voita nyrkillinen, pippuria, suola

ja valmista on. Kummallista on lyyrassa ja turskassa se, että ovat todella hajoavaa sorttia, fileet alkavat murentua mitä enemmän paistaa ja kääntelee.

Saimme aikaiseksi ruodottoman ja maukkaan kala-aterian pastan kera, ja tätä olikin tarjolla joka päivä.

Päivät siinä sujui ja kokemus karttui, pientä välinehuoltoa oli pakko tehdä kun käytön myötä osoittautui toinen toistaan asiasta toimivammaksi. Suomesta saadut "varmat" ratkaisut, tupla kumit ja tupla narut saivat väistyä. Norjassa pärjää ihan loistellaasti samoilla aseilla kuin Suomessakin. 90cm harppuuna, yksillä kumeilla ja normaali narukiertoineen.

Itse ainakin huomasin, että on siinä enemmän naruissa selvittämistä ja aikaa kuluu hukkaan, kun oli jo viritetty tuplakumit ja narut.

Useimmat eri kansojen edustajat käyttävät kumiviritteistä harppuunaa, mutta jokunen pellepeloton on paineilmaharppuunan kannalla.

Tähän täytyy vaan todeta että mitalit kilpailusta jaettiin tavallisten kumiviritteille.

Asusteet noudattivat kohtuullisen samaa linjaa, tumma puku ja useimmilla löytyi mittojen mukaan teetetty.

Noh, skauttailimme kolmena päivänä ja sitten oli kilpailujen vuoro, joka oli jaettu kahteen eri päivään, perjantai 11.8. ja lauantai 12.8.

Kilpailijoita oli kaikkiaan 75, mikä oli kaikkien aikojen kolmanneksi eniten.

Seuraavista maista: Suomi, Ruotsi, Norja, Tanska, Ranska, Espanja, Latvia, Venäjä, Puola, USA.

Suomesta kilpailijoita oli Norjalaisten jälkeen toiseksi parhaiten edustettuna 14 henkilöllä.

Naisia kilpailuun osallistui 6 ja Suomen edustaja toimi Erika Kaski.

Kilpailualueet oli jaettu kolmeen eri lähtöpisteeseen. Noin 10 neliökilometrin alue oli käytettävissämme.

Ensimmäisen päivän kalasaalis noin 780 kg kalaa. Sijoituksia jaettiin, mutta väliaikaisia.

Naisten sarjan voitto kolmannen kerran perättäin SMS:n Erika Kaskelle

Vesan turska 4.5 kg

Nopeimmat ottivat ensimmäiset hitit meduusoista jo skauttailu päivinä ja jotkut olivat säästäneet hittinsä kisaan, sen voin kertoa, että kyllähän ne polttaa, mitä enemmän rihmastoa paljaalle naamalle osuu sen polttavampi on meininki, kyllä siinä pienet sambat teki mieli vetää osuman jälkeen. Polttokoetelemus kestää noin 3 tuntia.

Saaristomeren sukeltajien osalta 1. päivän sijoitukset

18. Manne Rantanen	16,050 kg kalaa
28 Vesa-Matti Väärä	8,000 kg kalaa
37. Erika Kaski	6,250 kg kalaa
43. Tapio Salakari	5,700 kg kalaa
61. Petri Nieminen	1,100 kg kalaa
62. Kimmo Karjalainen	1,050 kg kalaa
67. Mika Salmela	0,0 kg kalaa

Kärkipaikkaa piti Ranskan Stephan Foloppo

54,200 kg kala määrällä.

Kakkosena Suomen lupaus maailmalle Matti Pyykkö 54,800 kala kilolla.

Kalojen määrä oli Ranskalaista vähäisempi, joten sijoitus 2.

Ranska, Espanja ja Pyykkö ovat valloittaneet top 6. Pisteiden laskussa jokainen kala (rajana on min. 1kg) on yhden pisteen arvoinen. ja näiden pisteiden päälle lasketaan kalojen painopisteet. aina 1 gramma on 1 piste. Jotes jokainen kala ja kalan suomu on kallisarvoinen. Uskomattomalta tuntuu, että näinkin pitkissä kilpailu-ajoissa, erot ovat varsin marginaalisia (kärkipäässä ;))

Rauhalliset illamat ja ripaus yöunta.

Koitti lauantai ja klo 9:00 pitäisi olla satamassa valmiina siirtymään markatuille kuljetus-aluksille.

Lähtöpaikat piti ilmoittaa ennakkoon, ja nyt olikin osoittautunut, että lähtöpaikka A oli ollut 44 kilpailijan mieleen. Tämä tiesi sitä, että tungosta on, joten nopeus lähdössä on valttia.

4 tuntia oli tänäänkin varattu kisa-aikaa virallinen lähtökajaus annettiin klo 10:15 ja maaliin pitää saapua 14:15, jos ei saavu ajoissa, on välitön diskaukko päivän osalta.

Alkuun oli kiivas uinti, kuten on aina kilpailuissa, koska pointtina on, ensimmäisenä alueella -> parhaat kalat vie päältä.

Kaloja löytyy monista syvyyksistä parhaimmillaan sukellaan yli 20 metrin saattaa joku käväistä jopa 30 metrin syvyydessäkin. Yleisimmin kalat löytyivät noin 5 – 10 metrin syvyyksistä.

Tyylinä on yleisimmin sukeltaa pohjalle ja jäädä piiloutuneena kelpkien sekaan, odottaa siellä joku hetki, kunnes lyyrat tulevat piiloistaan kelpkien seasta esiin. Yleisesti ensin tulee puolenkilon sintit ja pikkuhiljaa isommat vaivautuvat kelppeistä. jotes pieni odotus pienen odotuksen päälle parantaa saaliskalojen kokoa.

Ja kun on yli kilon kokoinen tähtäimessä, lähetetään nuoli matkaan.

Kalan ei saa antaa vetää itseään kelppeihin kiinni, koska kelpit sen verran vahvaa kasvustoa, että sinne jää kala nuolineen ja harppuunoineen kiinni. Mutta tavarat haetaan sitten seuraavalla keuhkojen täytöllä.

Kello lähestyy kilpailun loppuhetkiä ja väki suuntaa maaliin. Laivoilla on tungosta, kun kaikki tulevat samoihin aikoihin laivoille ja valtaviin kalamäärien kanssa.

Useat ovat ottaneet merivirtaukset huomioon, jotta paluu-uinti laivalle olisi helpompaa raskaan saalin ja uuvuttavan 4 tunnin urheilusuorituksen takia. Siinä sitä vertaillaan ja tutkaillaan toisten saamia kalamääriä ja alkaa jo pieni spekulointi sijoituksista.

Ja matka taittuu satamaan, lastin purku ja lähdemme varusteiden vaihtoon, sekä valmistautumaan satamassa olevaan punnitukseen.

2. päivä oli antoisampi kuin ensimmäinen kisa päivä.

Saaristomeren sukeltajien osalta lopulliset sijoitukset ja kalakilot.

20. Vesa-Matti Väärä	30,450 kg kalaa
23. Erika Kaski	25,300 kg kalaa
24. Manne Rantanen	24,600 kg kalaa
32. Tapio Salakari	17,400 kg kalaa
43. Mika Salmela	11,700 kg kalaa
48. Kimmo Karjalainen	8,000 kg kalaa
61. Petri Nieminen	3,650 kg kalaa

Lyyra

Osallistujia 11 maasta

Kristiansund cupin voittajaksi suoriutui ensimmäisenä Suomalaisena kautta-aikojen Matti Pyykkö. Sukelluskalastuksen historiaan menee siis tämäkin kilpailu.

Kalaa Pyykkö nappasi kahden päivän aikana 91,650 kg
 2. Espanjan Luis Limenez
 3. Ranskan Oliver Moushel

Tapsan kalasaalis

Molemmat päivät yhteen laskettuna tuotti 1900 kg saaliskalaa.

Viralliset palkintojen jaot ja tulokset julkistettiin ilta-gaalassa, paikallisen turskakeiton saattelemana.

Aamutuimaan klo 05:00 oli meidän aika poistua Kristiansundista, toiset uneliaampana ja toiset vielä uneliaampana. Matka joutui ja enää ei ollut kame-rallakaan kovinkaan paljon käyttöä, saattoi johtua alkumatkan runsaasta valokuvaamisesta, tai sitten vaan oli univelkoja.

Reissuun täytyy olla erittäin tyytyväinen, ja jota voi suositella kaikille. Kalaa löytyy, ja onhan siellä tar-viittaessa hylkykohteitakin. Löytyy kampasimpukoita jossa loistava liha vaikka sitruunan kera, ja kuoret mukava koti nikkarointi kohde.

kirjoittanut: Tapsa Salakari

<http://www.kotikone.fi/touhula>

*Kiitos tukiryhmällemme:
 Aamuset, Turkulainen kaupunkilehti
 Lindell Oy, Toimistotarvikemyymälä
 Päämies, Matkapuhelimet, GPS-paikannuslaitteet
 Suunto, Sukelluskellot ja sukellustietokoneet
 + muut tukijoukkomme.*

LINDELL
www.lindell.fi

AAMUSET

päämies

SPEARPOINT

SUUNTO
 REPLACING LUCK.

STATE OF THE UPPOPALLO

Seuran uppopallotoiminta on taas aktivoitunut, kiitos valmentajien eli Johnin, Laten, Eliaksen ja Atson. Harjoituksissa on pyörinyt parhaimmillan yli 10 henkeä ja sähköpostilistalla olijojen määrä on kasvanut yli kahdenkymmenen. Kuluvalle kaudella on nähty altaalla jo kymmenkunta uutta räpyläparia. Toivomuksena on saada vielä lisää pelaajia, jotta voisimme harjoitella täysillä joukkueilla pelaamista useammin. Nyt tapana on ollut pelata kahteen päätyyn kun joukkueessa on ollut vähintään viisi henkeä, joko koreihin tai altaan alakulmaa maalina käyttäen. Lisäksi olemme harjoitelleet pallon hallintaa, käsitteilyä ja korituksia sekä erityistilanteita alkeista lähtien. Tavaksi on myös kauden aikana muodostunut pelireissut Uuteenkaupunkiin Vakka-Suomen Urheiluskeltajien harjoituksiin perjantai-iltaisiin.

Tavoitteena on oman nuorten joukkueen perustaminen Turkuun ja naisia kaivataan lisää joukkoon. Nuorten ja naisten kohdalla uppopallon harrastamisen tekee hienoksi se, että naisten ja nuorten maa-joukkueilleille pääsevät kaikki asiasta innostuneet ja neuvoja sekä vinkkejä satelee olitpa sitten vanha parta tai aloittelija.

Kuluvalle kaudella seuran uppopalloijat pelasivat sekajoukkueella 1. divisioonassa. Suurin osa joukkueessa olleista oli uusia ja sarjassa pelaaminen tarjosi hienoja oppimisen ja onnistumisen elämyksiä, mutta myös lajiin kuuluvia ekkymooseja eli laajahkoja, tuoreena sinipunaisia täpliä iholle. Elämyksiä aiheutti myös Tampereella olevan Pyynikin uimahallin 1950-luvulta peräisin oleva ulkoasu, mm. hikoiluhuo-

Uppopallon EM-kisat 2005, kuva Olli Rinne

